

си отрѣжемъ единъ кѣсъ мѣсо трѣба да държимъ вилица-та съ лѣва-та рѣка, а ножче-то съ дѣсна-та.

Кога ѣдемъ зубица-та (*) не трѣба да пълнимъ много лажица-та и уста га си, що-то да не можемъ да си отдѣхнемъ.

Никога не трѣба да зимаме соль съ прѣсти-тъ си, или съ вилица-тъ, но съ края-тъ на ножче-то или съ една члста лажица.

Едно злонравіе е да държимъ съ двѣ рѣце чеша-та и да кашляме вътрѣ. Трѣба още да отбѣгваме да я не оставяме до половина-та пълна, но да си я испиваме; зашо-то може да ся излѣе, че да намърси покрикватъ на трапеза-та.

Ако нѣкое ясте не ни е на щеніе-то, трѣба да благодаримъ блогородно, безъ да думаме друго нѣщо.

Едно лакомство е да поглѣдваме паница-та на другаря-тъ си, и да желяемъ негова-та часть, че е по добра, или да искаме да я раздѣлимъ съ него; безъ да нѣ помоли той.

Ако намѣримъ нѣкакви мръсотии въ гозба-та трѣба да ги извадимъ безъ да нѣ видѣтъ, : да ся трудимъ да ги скроемъ нѣкакъ изъ паница-та,

Ако здравіе-то ни иска да пиемъ кога ѣдемъ, не трѣба да пиемъ често; дѣца-та, трѣба сѣкога да пиятъ вино-то си размѣсено съ вода. Трѣба да даваме на дѣца-та малки чешни, за да могатъ да ги испиѣтъ на една глѣтка.

Кога-то сложѣтъ овошки-тъ, не трѣба да ги хващаме, съ рѣце, освѣнѣ кога-то ще искаме да почетемъ нѣкого. Въвѣ отъ това, трѣба да ги зимаме съ ножче-то, или съ вилица-та.

(*) супа-тъ чорба-тъ.